

Pohádka o Bohouškově skalce

Kapitola I – Bohouškovo narození

Jednoho krásného slunečného dne se jedna mladá žena ze zdejší vesnice vydala na procházku do končin, které velmi dobře znala. Ještě aby ne když tudy chodila každý den. Dnes však bylo něco jinak. Už od rána měla velké bolesti, zřejmě díky tomu, že čekala miminko. Její maminka jí nechtěla pustit, ale ona byla tvrdohlavá a chtěla se jít, jako každý den, pomodlit ke zdejšímu pomníčku. Ležel pod ním její otec, kterého jako malá nade vše milovala a věřila, že jí v dobách nouze vždy ochrání. U pomníčku už klečela asi dvacet minut, když to přišlo. Děťátku se chtělo na svět. Zkusila zavolat o pomoc. Měla štěstí, akorát kolem procházeli dva rolníci, kteří ji hned pomohli. „Je to kluk,“ prohlásil šťastně jeden z rolníků. Ihned ho zabalili do kusu oblečení jednoho z nich a ukázali ho rodičce. Po urputných bolestech, které prožívala, se jí konečně objevil úsměv na tváři. „Jak pak se bude jmenovat, má drahá?“ zeptal se druhý rolník. „Bohoušek, po jeho dědečkovi,“ odpověděla mu šťastná matka. Náhle ale jako by ztratila síly. Jeden rolník rychle chytil Bohouška a druhý podepřel jeho matku. „Copak se děje?“ zeptal se rolník podepírající ženu. „Už nemám dostatek sil. Porod mě moc vyčerpal. Do vesnice bych to nezvládla. Vezměte Bohouška k jeho babičce, ta se o něj postará. A řekněte jí, že se om... om... omlouvám,“ řekla žena a naposledy vydechla. Rolníci se na sebe smutně podívali, jeden vzal do náruči bezvládnou ženu, druhý brečícího Bohouška a oba se vydali směrem do vesnice.

Kapitola II – Bohouškův život na statku

Během několika let vyrostl Bohoušek v statného mladého muže. Když mu bylo 5, umřela mu i babička, a tak se ho ujala rodina jednoho z rolníků, kteří ho pomohli přivést na svět. Rodina měla velký statek s mnoha zvířátky, takže si měl Bohoušek aspoň s kým hrát. Rolníková žena totiž nějakým způsobem nemohla otěhotnět. Starali se tak o Bohouška jako o svého vlastního a měli ho nadevše rádi. Když se později zeptal na svého otce, mohli mu jen odpovědět, že to byl někdo z dalekých krajů. Doslýchalo se, že ho při cestě okolo přepadli lupiči, a i když se jim urputně bránil, bylo jich víc a zbouchali ho tak, že upadl do bezvědomí. Naštěstí ho ale našla Bohouškova matka a postarala se o něj. Několik týdnů u ní přespával a dával se dohromady. A nakonec mezi nimi propukla láska. Avšak jedné noci se vyplížil z vesnice a znovu pokračoval ve své cestě. Bohouškova matka až do poslední chvíle věřila, že se vrátí. Ale to se nestalo... Bohouškovi tato odpověď stačila. Řekl si, že se třeba jednou jeho otec ukáže a on ho konečně pozná. A tak ubíhaly roky jeden za druhým. Bohoušek byl stále silnější a silnější, ale nepoužíval svou sílu se zlými úmysly, právě naopak – pomáhal vesničanům, kde se jen dalo. Ale stále to nebylo dobrodružství, po kterém by toužil. Než však přišel ten osudný den...

Kapitola III – Dračí útok

Sluníčko zapadlo, pole ztichla a vesnická putyka se naplnila, jak již bylo zvykem. Bohoušek oznámil všem v domě, že se jde projít a že bude zanedlouho zpátky. Nikdo s tím neměl problém, protože věděli, že se jde projít k hrobu své matky a prarodičů. A kde jinde by mohli

být všichni pohřbení, než u pomníčku, kde byl zrozen. Když došel na místo, klekl si, políbil zemi a začal pronášet pár tichých slov určených nejdříve své matce a pak i prarodičům. Však náhle – výbuch – Bohoušek se rychle zvedl, otočil svůj pohled směrem k vesnici a viděl, že někde na návsi hoří nějaký dům. Výkřiky vystrašených lidí byly slyšet až k němu. Ale pak uslyšel ještě něco strašnějšího. Obrovské zařvání, které však nemohlo vyjít z úst člověka. A v tu ránu nad ním přeletěl nějaký velký stín. Nebylo pochyb, byl to drak! Bohoušek se dal ihned do běhu a běžel, co mu síly stačily, až do vesnice. Nejdříve doběhl na svůj statek – tam však nikdo nebyl. Běžel tedy dál do vesnice a tam spatřil všechny z jeho náhradní rodiny, jak nosí z potoka kýble s vodou a zalévají jimi hořící domy. Chlapi z hospody si ihned došli domů pro kuše a narychlo vyrobené oštěpy a už je házeli na hrozivého, minimálně deset metrů dlouhého černého draka. „Otče, jste v pořádku?“ zeptal se Bohoušek rolníka, který o něj pečoval. „Jistě, synku. A neboj, ostatní také. Hned, co to začalo, jsme šli pomáhat dalším vesničanům. Ale zajímalo by mě, odkud se vzal ten drak? Myslel jsem, že tyhle potvory žily jenom v dávných bájích.“ Bohoušek jen zakroutil hlavou, protože to také nechápal. Mezitím si drak vybral i nějaké oběti. Svými obřími pařáty zvedal a metal do vzduchu těmi, kdo se mu chtěli postavit. Bohoušek tedy na nic nečekal, vzal oštěp jednoho z padlých bojovníků, počkal na správnou chvíli, až nad ním drak proletí, a vrhnul po něm oštěpem. Ten měl takovou rychlost a sílu, že se bez problémů zapíchl drakovi do břicha a obrovská nestvůra bolestně vykřikla. Bohoušek se vítězně usmál, ale pak si všiml zraněné ženy ležící na schodech do putyky. Snažila se zvednout, ale bylo to marné. Bohoušek k ní přiběhl, zjistil, že si při tom náhlém shonu zvrtila kotník, takže ji podepřel za ramena a pomáhal ze schodů. Hned nato k nim přiběhl její manžel a hned se o ni začal starat. Bohoušek mu jí tedy přenechal a hledal na obloze draka. Ten ho však již měl dávno vyhlédnutého. Vyslal ohnivou smršť přímo na putyku. Bohoušek se stačil sklonit, ale výbuch ho odmrštil dva metry dopředu. Když se pak překulil na záda, viděl jen, jak na něj padá hořící přední stěna domu a pak vše okolo skončilo v temnotě.

Kapitola IV – Bohouškovo rozhodnutí

Nastalo pochmurné a deštivé ráno. Z celé vesnice byl cítit smutek. Nářek žen, které přišly o své muže, se proslýchal po vesnici od osudného boje s drakem až do rána. Kouř ze spálených domů, které se naplno uhasily až se stávajícím deštěm, ukazoval, jakou spoušť zde drak způsobil. Bohoušek se doma ve své posteli náhle probudil a začal horečně kašlat. Jeho náhradní rodiče u něj celou noc seděli a drželi ho za ruku. Spánek na ně však dolehl, takže teď byli hlavami opření o Bohouškovu postel a spali. Když se Bohoušek probudil, ihned vyskočili ze židlí a rolník začal Bohouška bouchat do zad, aby mu pomohl v odkašlání. Jeho práce byla doceněna. Bohoušek za chvíli kašlat přestal, oddychl si a vřele poděkoval svému nevlastnímu otci. Chvilí se ještě vzpomínal a přitom se dozvěděl, že hned poté co se na něj svalila přední stěna putyky, šli ho všichni okolo rychle vyhrabat. Naštěstí ještě žil, takže mu stačilo jen podat pár bylinek od ranhojiče, zavázat rány a pak čekat, kdy se vzbudí. Také mu řekli, že se za chvíli koná u starosty vesnice schůze ohledně toho útoku, takže Bohoušek nelenil a šel se tam podívat. Měl velkou řeznou ránu v levé noze, takže cestou trochu pokulhával, ale jinak ho naštěstí nic netrápilo. Těch pár oděrek, které se mu nacházely prakticky po celém těle, dokázal nějak překousnout. Déšť stále sílil a do toho ještě začaly dunět hromy. Když

Bohoušek dorazil do starostova domu, všiml si, že tam je víc lidí, než očekával. Stoupl si do rohu místnosti a poslouchal proslov starosty. „Drazí vesničané a představitelé okolních vesnic. Sešli jsme se zde proto, že se nám minulou noc událo něco hrozného. Na všechny vesnice v okolí zaútočil zlotřilý drak. Všechny je poničil, zabil několik desítek obyvatel a navíc ukradl jejich největší klenoty. Nám dokonce vzal i jednu z největších cenností v zemích českých – zlatý meč, který nám věnoval samotný pan král, když projížděl okolo a my jsme ho tak dobře pohostili, jak podle něho do té doby nikdo. Je to cennost nedozírné hodnoty a my jsme mu slíbili, že to budeme chránit do té doby, než se sem znovu vrátí. A zklamali jsme,“ ukončil starosta svůj projev a začal plakat. Jeho žena ho při chvíli ticha utěšovala. „Víme, kam letěl – do polí nad vaší vesnicí. Já sám jsem ho viděl někde v těch místech přistávat. Ale nikdo od nás nemá odvahu se tam vydat,“ řekl jeden z představitelů okolních vesnic. Starosta náhle ožil. Rozhlédl se po místnosti, avšak všichni jen sklopili hlavy. Nikdo se už nechtěl znovu postavit té hrozné příšeře. Starostovi se znovu objevil na tváři výraz beznaděje. Ale najednou se někdo začal prodírat davem. Byl to Bohoušek. Klekl si před starostu a řekl: „Pane, rád vám donesu meč zpátky a pomstím všechny zemřelé. Toho draka ještě bude mrzet, že do naší vesnice zavítal!“

Kapitola V – Nečekané setkání

Bohoušek počkal do dalšího dne, než se bouřka ustálí, a když opravdu přešla a na obloze se objevilo sluníčko, byl připraven vyrazit. Rozhodným krokem vyrazil ke vrátkům vedoucích z jejich statku. Přes rameno měl brašnu, do které si dal něco k snědku, léčivé byliny a pár šátků na případné zavázání ran. Na zádech nesl kuš a šípy, v ruce třímal oštěp a v pochvě se mu blýskal čerstvě vyrobený meč od kováře z vedlejší vesnice. Se všemi zbraněmi uměl výborně bojovat. Chtěl toto umění také někdy prodat a teď k tomu konečně dostal příležitost. U vrátek se zastavil, otočil se směrem k domovu, zabodl oštěp do země a šel ještě jednou obejmout své náhradní rodiče. Všem se spustili slzy. Mysleli, že se takhle budou držet už navždy a nikdy se nepustí. Avšak po minutě tato chvíle nastala. Rolník i jeho manželka Bohouškovi pokynuli, ten je uposlechl, sebral oštěp a vyšel vstříc dobrodružství. Poté co opustil statek, ještě jednou se otočil, ale rolník i jeho manželka už mířili zpátky k domovu. Bohoušek se usmál a vydal se skrz vesnici. Na návsi ho všichni, co na něj čekali, plácali po ramenou, podávali mu ruce a snažili se ho všemi možnými způsoby povzbudit. Bohoušek jim poděkoval a než se nadál, měl vesnici za svými zády. Cesta probíhala poklidně, když náhle Bohoušek před sebou spatřil velký dub. To místo se mu tak líbilo, že se zde naposledy pomodlil. „Modlíš se ke své matce?“ zeptal se ho hlas někoho stojícího za ním. Bohoušek si vůbec nevšiml, že by za ním někdo měl stát. Rychle se zvedl a otočil se směrem k neznámu. Ruku měl přitom položenou na pochvě s mečem. Z nějakého důvodu se mu ta osoba zdála povědomá. „Kdo jsi?“ zeptal se. „Ahoj synku,“ odpověděl mu neznámý. Bohouškovi hned problesklo hlavou – je to jeho otec? „Vím, že ti to připadá divné, ale věř tomu. Já jsem tvůj otec. Nikdy jsi mě nepoznal, protože jsem nechtěl, abys mě poznal. Ale zato tě už od narození sleduji a teď jsem ti přišel pomoci.“ „A proč jsi nechtěl, abych tě poznal?“ zeptal se Bohoušek. „Protože by si pak byl ve velkém nebezpečí. Jsem totiž králem pověřený lovec zlodějů a zabijáků. Chodím po naší zemi a hledám tyto lidi, které pak předvádím před spravedlnost. A kdyby se někteří dozvěděli, že mám syna, tak by si určitě na

tobě vylili všechnu zlost,“ odpověděl mu jeho otec. Bohoušek na to jen nevěřičně koukal, ale pak to přijal a oba se tak vydali na cestu. Netrvalo dlouho a stanuli na zarostlém plácku uprostřed polí. Hned si všimli díry v zemi, ze které vycházel kouř – našli dračí jeskyni.

Kapitola VI – Boj začíná!

Bohoušek strávil se svým otcem krásný den plný pohody a příprav na boj s drakem. Rozmysleli si plán, vytvořili několik dalších oštěpů, které rozmístili po celém zarostlém území a nakonec si prostě jen povídali. Bohoušek chtěl vědět vše o zajímavé práci svého otce. Bylo to dlouhé povídání, které trvalo až do setmění. Mysleli si totiž, že za tmy bude boj s drakem alespoň o trochu snazší. Když ta chvíle nadešla, stoupli si k dračí jeskyni. Díra byla asi jen pět metrů hluboká, ale pak na ní navazoval šikmý tunel, do kterého už neviděli. Začali do jeskyně rvát dlouze „Heeeeeej!“ A pak to přišlo. Ucítili, jak se pod nimi otřásá zem. Netrvalo dlouho a z tunelu vyletěl ohromný drak. Jen tak tak stačili od díry uskočit. Bohouškův otec Bohouškovi pokynul a ten skočil do jeskyně. Měli v plánu, že hned jak drak vyletí, Bohoušek se vydá hledat zlatý meč a ostatní poklady a jeho otec mezitím venku zaměstná draka. Když Bohoušek přistál na zemi, zadíval se do tunelu a vydal se vstříc neznámu. Ušel pár metrů a dostal se do velké místnosti. Veškeré světlo tam bylo tvořeno několika hořícími větvemi posetými po celé místnosti. I když kvůli tomu bylo Bohouškovi velké horko, byl rád, že alespoň něco viděl. Předpokládal, že zde bude bloudit ve tmě. A tak se stalo, že na druhé straně místnosti spatřil meč i ostatní cennosti. Hned se k nim rozeběhl, sebral meč a několik náramků a vrátil se zpátky k tunelu. Avšak stalo se něco, s čím nepočítal. Náhle před něj odněkud vyskočili dva malí draci. Musela to být mláďata toho velkého draka. Nevěděl, odkud se vzali, ale asi jen čekali na vhodnou příležitost, pomyslel si. Zahodil tedy zlatý meč i všechny cennosti, vytáhl si svůj meč a připravil se k boji. „Tohle bude sranda,“ řekl ironicky a vtom draci zaútočili.

Kapitola VII – Lovec zabijáků

„Kde je? Kam zmizel?“ ptal se sám sebe Bohouškův otec a rozhlížel se po obloze na všechny světové strany. Hned poté co drak vyletěl z jeskyně, vyplivl na Bohouškova otce oheň a odletěl neznámo kam. Naneštěstí se díky tomu musel Bohouškův otec schovat a nemohl tak vidět, kterým směrem se drak vydal. A protože byl drak černý, tak stačilo, aby odletěl jen pár set metrů a stal se prakticky neviditelným. Nedlouho nato se Bohouškův otec vydal ke křoví, kde měl připravenou pochodeň. Napálil jí o hořící drakův oheň a začal s ní mávat nad sebou a křičet, jak nejvíce dokázal. A po pár vteřinách to přineslo výsledek. Drak, který si sednul pár metrů východně do pole, se ihned zvedl do vzduchu a zamířil na Bohouškova otce. Ten začal ustupovat, zahodil pochodeň do ohně, silně sevřel v ruce oštěp a pravil: „Tak snad mi neříkají „lovec zabijáků“ pro nic za nic. Je to tady... Tak pojď!!!“ Drak přestal mávat křídly, napnul je do celé délky, aby bylo vidět, jak je obrovitý a spustil se přímo na Bohouškova otce. Ten začal utíkat. Když pak vycítil, že má draka přímo za zády, otočil se a hodil po něm oštěp. Draka to nijak nezbrzdilo, protože se oštěp jen odrazil od jeho krku, jako kdyby to byl kus skály, a spadl na zem. Bohouškův otec tedy na nic nečekal a skočil za malou skalku. Drak nad ním proletěl, vychrlil oheň a odletěl. Skalka našťastí Bohouškova otce ochránila. „Možná, že

to nebude tak lehké, jak jsem si myslel,“ řekl Bohouškův otec, ironicky se usmál a vyběhl z úkrytu pro další oštěp.

Kapitola VIII - Peklo

Bohoušek se rozhlížel po jeskyni a hledal něco na obranu. Všiml si, že malí draci ještě asi neumí chrlit oheň, protože kdyby uměli, tak by to byl asi rychlý boj. Musel tedy toho využít a najít aspoň něco jako štít, aby se ubránil oběma najednou. Draci se stále přibližovali a Bohoušek stál už prakticky u konce jeskyně. A pak ho to napadlo. Zahodil vedle sebe meč i oštěp, sundal si ze zad kuš, dal do ní šíp a vystřelil. Věděl, že šípy by jim toho moc neudělal, ale jemu stačily jen dvě přesné trefy. Konečně měl možnost vyzkoušet si, jestli ta léta učení střelby z kuše nebyla marná. První trefa! Drak, který se k němu plížil zleva, zaskučel a začal lámat hlavou ze strany na stranu. Druhý drak se na to zděšeně díval. To dalo čas Bohouškovi, aby vložil do kuše další šíp a vystřelil. Teď už to měl o dost těžší. Ale znovu se trefil! Levý drak zavřískl podruhé a začal sebou lomcovat takovým způsobem, že vrazil do stěny a padl k zemi. Do toho řval natolik, že by si každý musel jistě zacpat uši. To ale Bohoušek nemohl, protože v tu chvíli po něm druhý drak vyskočil. Bohoušek stačil jen taktak sebrat ze země oštěp a uskočit stranou. Drak se vrhl po zahozené kuši a svými zuby ji přelomil napůl. Nechtěl dopadnout jako jeho teď již slepý bratříček. Bohoušek věděl, že aby měl ještě nějakou šanci, musí se dostat ke svému meči, který teď ležel vedle zničené kuše pod drakem. Zkusil pořádně sevřít oštěp a pohrozit drakovi. Ten o kus ustoupil, ale směrem k druhému drakovi, což znamenalo, že až se Bohoušek ohne pro meč, bude úplně nechráněný. A ani nebude moci uhnout, protože za zády bude mít stěnu. Ale stejně to zkusil. Ohnul se pro meč, drak na nic nečekal a hrábl po něm svojí pravou přední nohou. Bohoušek bolestí vykřikl, ale hned nato se ohnal zvednutým mečem a ustoupil zpátky. Drak naštěstí chránil svého slepého bratra, takže se za ním nevydal. Bohoušek měl tedy meč, ale zároveň dvě hluboké tržné rány na hrudi, které krvácely. Do toho se díky všudypřítomnému horku potil tak, že mu pot lezl i do očí. Opřel se o stěnu a těžce oddychoval. Zdravý drak stál mezi ním a východem, přičemž také chránil druhého draka, aby mu už Bohoušek nemohl nic udělat. Netrvalo však dlouho a druhý drak se zvedl ze země a vypadal, že se chce rvát do poslední chvíle. „Jestli jsem si někdy představoval, jak by mohlo vypadat peklo, tak asi přesně takhle. Baví vás to kluci? Mě už teda moc ne... jdu odtud,“ řekl Bohoušek, postavil se pořádně na nohy a byl připravený se probojovat ven, i kdyby ho to mělo stát poslední zbytky sil.

Kapitola IX - Tváří v tvář

Drak se vracel. Letěl ze západu a byl připravený zničit nezvaného návštěvníka. Bohouškův otec již měl připravený v ruce další oštěp a rozmýšlel se, kam ho hodí, aby byl co nejúčinnější. Náhle ale zaslechl obrovský řev. Vycházel z jeskyně. Avšak nebyl lidský, nýbrž dračí. „Jak je to možné? Oni tam jsou ještě další draci?“ ptal se sám sebe Bohouškův otec. Bohužel, ten řev uslyšel i velký drak a ihned se vydal k jeskyni. Bohouškovu otci bylo jasné, že když tu stvůru nějak nezastaví, s Bohouškem bude ámen. Nestvůra přistála u jeskyně a nahlížela dovnitř. „Teď, nebo nikdy,“ řekl Bohouškův otec a hodil na draka oštěp. Ten se odrazil od drakova hřbetu a spadl na zem. S tím však Bohouškův otec počítal, protože hned nato se na něj drak otočil a zařval. To ale neměl dělat, poněvadž na to Bohouškův otec čekal a

hodil na něj další oštěp. Ten byl pak natolik přesný, že se zabodl přímo do drakova jazyku. Drak o pár kroků ustoupil a začal lámat hlavou ze strany na stranu. Po chvíli pak koncem oštěpu trefil velký strom a díky tomu se celý oštěp vyrval z jazyku a spadl na zem. Drakovi začala téct z pusy krev. Hrábl po Bohouškovu otci a ten se štěstím uskočil. Drak si nad něj stoupl a zadíval se mu do očí. Bohouškův otec nehybně ležel a pozoroval tu obrovitou hlavu jen pár metrů nad ním. Padaly na něho kapky dračí krve. Stačilo jen, aby na něj drak vychrlil oheň a byl by konec. Doufal, že jeho oběť pomůže Bohouškovi. Zakryl si rukama hlavu a čekal. Drak se nadechl a... začal kašlat (či jestli se to dá u draků popsat jako kašláni). Bohouškův otec zvedl ruce a překvapeně se zadíval na draka. Vypadalo to, jako když se při nadechování dostala krev drakovi do krku a on tím pádem nemohl vychrlit oheň. Bohouškův otec se hned zvedl, našel si nejbližší schovaný oštěp, vytáhl z pochvy meč a utíkal co nejdál. Avšak neuběhl ani pár metrů a drak se vydal za ním. Nevyletěl však do vzduchu, ale honil ho po nohou. Zem při tom duněla při každém jeho šlápnutí. Cestou bořil keře, stromy, prostě všechno co mu do ní připletlo. Bohouškův otec se otočil a hodil po něm oštěp. Ten sjel drakovi po levém křídle. Bohouškovu otci zbyl v ruce jen meč. Všechny oštěpy už vyčerpal. Ještě někde mohly ležet nějaké, co se od draka odrazily, ale ty se teď určitě nacházely přesně na druhé straně, než kam běžel. Bohouškův otec věděl, že mu za chvíli dojdou síly. Napadla ho tedy jediná možnost, kterou mohl udělat. Zastavil se, otočil se drakovi čelem a zaujal bojové postavení. Drak doběhl kousek před něj a skočil...

Kapitola X - Rozloučení

Bohoušek si v hlavě narychlo promítal všechny možnosti útěku. Bohužel, vše končilo nějakým těžkým zraněním, protože jen s jedním mečem se prostě dvěma drakům (ačkoli byl jeden slepý) nemohl ubránit. Náhle si však všiml jedné záchrany. „Zlatý meč! Úplně bych na něj zapomněl,“ řekl šťastně a zvedl ho ze země. Když totiž začal s draky bojovat, zahodil ho z jeho pohledu k pravé stěně, u které teď stál, aby mohl k boji s draky použít oštěp i svůj meč. A nyní mu došlo, že ten nádherný meč darovaný vesnici králem může být jeho poslední záchrana. Draci stále čekali, co Bohoušek udělá. Když se ale nic nestalo, vidomý drak po něm skočil. Bohoušek uskočil podél stěny vpravo a přitom se dotknul zlatým mečem, který držel v pravé ruce, stěny. Začalo se dít něco neuvěřitelného. Celá jeskyně se začala otřásat a ze stropu se začaly oddělovat velké balvany, které padaly k zemi. Jeden takový trefil slepého draka do hlavy. Bohoušek na to celé nevěřičně hleděl. Avšak ještě mu zbýval druhý drak. Bohoušek byl na jeho útok připravený. Přitom ale nad sebou zaslechl zadunění a na poslední chvíli uskočil před velkým balvanem padajícím ze stropu. Skončil tedy na zemi naprosto nekrytý. Drak se už připravoval ke skoku, když se nad ním uvolnilo více kamenů a celého ho zasypaly. Bohoušek se zvedl, poděkoval zázračnému meči a vydal se vzhůru z jeskyně.

Mezitím se jeho otec snažil ubránit velkému drakovi. Při drakově skoku udělal to nejlepší, co mohl a celého ho podběhl. Stihl to těsně předtím, než drak dopadl na zem. Drak se otočil... ale Bohouškův otec tam již nebyl. Vydal se tedy směrem, kam mohl Bohouškův otec běžet. Po chvíli stanul nad mírným svahem padajícím ze zarostlého plácku směrem k poli. Rozhlédl se okolo sebe. Bohouškova otce nikde neviděl. Ten byl totiž hned pod ním – ležel schovaný ve svahu. Vzal meč a začal sekát do drakova břicha. Podařilo se mu udělat tři hluboké zářezy, než se drak zvedl na zadní a díky své velké váze se převážil a spadl na záda. Při tom natolik

zařval, že to muselo probudit všechny vesničany v blízkém okolí. Bohouškův otec nelenil a vydal se směrem k jeskyni, aby zjistil, jak je na tom Bohoušek. Avšak náhle ho trefil drakův ocas a on odletěl do trnitého houští nedaleko jeskyně. Drak ho totiž i přes tu velkou bolest stále vnímal a takhle se mu aspoň částečně pomstil. Bohouškův otec se snažil z křoví vymotat, ale trny ho bodaly všude po těle. Jako kdyby byl v mučícím stroji. Při jakémkoli pohybu se to zhoršovalo a zhoršovalo. Drak už byl na nohou. Těžce krvácel, ale stále byl schopen pohybu. Namířil si to přímo k Bohouškovu otci.

Bohouškovi už chyběl jen metr. Lézt po jeskynní stěně bylo velmi složité, ale zatím to zvládal. Nevěděl, co mělo znamenat to velké zařvání, které před chvílí zaslechl, ale brzy se to dozvěděl. Když vylezl nahoru, spatřil krvácejícího draka, co si to šinul k Bohouškovu uvězněnému otci. Mohl se k oběma rozeběhnout a bránit svého otce, ale jeho napadlo něco jiného. Chtěl to ukončit teď hned. Spatřil na zemi oštěp, vzal ho do ruky a hodil po drakovi. Oštěp se mu odrazil od boku. Drak se ohlédl na Bohouška a Bohoušek začal v tu chvíli před sebou mávat zlatým mečem a ustupovat zpátky k jeskyni. Drak roztáhl křídla a vznesl se do vzduchu. Bohouškovu otci hned došlo, co chce jeho synek udělat. „Bohoušku, ne, nedělej to!“ stačil na něj zavolat s velkou bolestí v hlase. „Musím, otče. Je čas to ukončit. Mám tě rád,“ odpověděl mu Bohoušek. Drak se už blížil. Bohoušek skočil do jeskyně, sekl zlatým mečem do stěny a vyhodil ho ven. Drak tam vletěl za ním a hned nato se celá jeskyně zhroutila.

Bohouškův otec truchlil. Již neměl síly, aby se dostal z trnitého keře, takže mu nezbyvalo než jen myslet na Bohouška. Nezachránil ho. Jeho syn teď ležel někde v těch kamenech buď napůl sežraný, nebo zaklíněný mezi balvany.

Asi o hodinu později se na místo dostavili vesničané. Ihned uvolnili Bohouškova otce z trnitého vězení a vyzpovídali ho z toho, co se stalo. Nařikající Bohouškův otec se jim to pokusil nějak přeríkat. Celá vesnice začala ihned truchlit za Bohouška. Zachránil meč a ještě se k tomu obětoval, aby už žádná jiná vesnice nemusela trpět. Jeho náhradní rodiče pak vybudili celou vesnici a společnými silami zasypali kameny asi třímetrovou díru, která tam zbyla po jeskyni. Celý zarostlý plácek uprostřed polí, kde se odehrál tento velký boj pak nazvali „Bohouškova skalka“.

Pár dní nato byl Bohoušek prohlášen králem za jednoho z největších hrdinů českých zemí. A jeho otec? Hned jak se zotavil z těžkých poranění, zmizel z vesnice přesně tak, jak to udělal kdysi. A tentokrát už se neohlížel. Během dalších několika let bloudil nejen po Čechách, ale i po celé Evropě a vyhledával všechny podobně „zapomenuté“ nestvůry, aby se zničehonic nezbudily stejně jako ten drak a neničily lidské životy. Říká se, že skončil podobně jako Bohoušek, ale já věřím, že je stále někde nablízku a připravený nás ochránit.

Konec